

ANUL I.
Nrul
37.



SIBIU,
14 Septembrie
1930.

Supliment la foia „LUMINA SATELOR“ | Un număr din foia aceasta costă: Lei 2·50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

Un nou an școlar.

In anul acesta mai toate scoalele din țară se încep îndată după Dumineca Înălțării sfintei Cruci. Ce minunată și mult grăitoare potriveală! Sărbătorirea Înălțării sfintei Cruci în ajunul inceperei unui nou an școlar închipuie în mod minunat trainica și sfânta legătură în care trebuie să se găsească crucea și cartea, biserică și școala.

Uitați-vă odată mai cu luare aminte la copilașul de șase ani, cu câtă grije și sfîrșenie răsfoiește el cele dintâi pagini ale abecedarului. Pentru copilul este pătruns de un adevar, pe care mulți nu vor să-l recunoască, dar pe care el îl înțelege simțindu-l: că lumea aceasta pe care va ajunge s-o cunoască mai bine, cu ajutorul cărtii, este lucrul mâinilor lui Dumnezeu și că, tot cuvântul înțelepciunii și cuvântul cunoștinței (celei adevărate) se dă prin Duhul sfânt (I Corinteni 12, 8).

Și de mare folos este pentru școală faptul că copilul se apropie cu astfel de simțăminte față de carte. Căci dacă copilul vede în carte mijlocul prin care va ajunge să cunoască tainele înțeleptei conduceri a acestui univers (lume), atunci el va iubi atât cartea cât și pe acela care-l va învăța cum s'o înțeleagă.

Iar dragostea de carte și de dascăl aduce cu sine cinste și hărnicie, atât de trebuitoare astăzi fiilor neamului nostru.

Dar copilul va urma să se

apropie de carte cu grije și cu sfîrșenie, numai atâtă timp, cât în cărțile lui de școală va găsi pe cea dintâi pagină o rugăciune, iar dascălii îi vor vorbi în fiecare zi despre Dumnezeu. Acestea încă trebuieesc.

* * *

Cel mai mare dascăl al lumii a fost Mântuitorul nostru Isus Hristos. El a învățat pe om să se lăpede de sine și luând crucea propriilor sale suferințe să urmeze Lui. A urma pe Hristos, înseamnă între altele să iubești pe deaproapele tău (toți oamenii) și să te străduiești pentru alinarea suferințelor sale sufletești și trupești.

Precum nimeni nu lucrează numai ca să ajungă un bun lucrător aşa nici cel ce învață carte nu se străduiește numai ca să ajungă învățat ci urmărește scopuri mai înalte sau maijosnice, după ceeace se află în sufletul său.

Cel mai înalt scop al acelei care îspitește cartea trebuie să fie însă, ajungerea la o căt mai desăvârșită și folositoare slujire, întru alinarea suferințelor celor nenorociți.

La aceasta ne îndeamnă Crucea de pe Golgota, praznicul căreia ne aduce aminte să înechinăm mai ales acum, în ajunul unui nou an de școală.

Ce bine ar fi dacă toți dascălii să ar strădui să oltoiască în sufletele elevilor lor acest adevar!

Vecinii buni.

Băiețușul unui morar dintr-un sat a cutezat să se apropie prea mult de râu. Căzu în apă și ar fi fost gata să se înnece. Însă ferarul care locuia pe partea opusă îl văzu, sări îndată în apă scoase copilul afară și lăsă la tatăl său.

La un an după aceasta isbuțni un foc în timpul nopții în fierărie. Căsa era toată cuprinsă de flăcări când observă fierarul. El scăpa cu soția și copiii. Numai pe fetița cea mai mică a uitat-o în învălășeala aceia. Copilul începu să strige în

casa care ardea; dar nici un om nu îndrăsnea să se ducă să-l scape.

Atunci veni deodată morarul, se aruncă în flăcări — aduse copilul teafăr, îl puse în brațele tatălui său și zise: Dumnezeu să fie preamărit că am avut prilej să-ți răsplătesc cu aceiași măsură. D-voastră mi-ai scos fiul meu din apă și eu cu ajutorul lui Dumnezeu v-am scăpat fetița voastră din foc.

Cel ce ajută pe alții nici ajutorul acestora nu va lipsi față de el.

O femeie avuse odată un leu înblănxit, care putea să facă tot felul de scătorii. Când stăpâna îi zicea: »cască gura!« atunci el o deschidea cât putea de mult. După aceea ea își băga capul ei în gura leului și-l ținea câteva secunde acolo. Leul își ținea gura deschisă foarte liniștit până ce femeia își scotea capul din nou.

Sute de curioși priveau la acest leu înțelept, și când femeia își punea capul în gura lui li se oprea răsuflarea de groază. Când scăpa teafără, băteau din palme cu bucurie. Într-o zi însă se întâmplă o nenorocire. Leul, nu știm din ce cauză era înbufnat. Stăpâna îi zise: »cască gura!« Însă el nu ascultă. Din nou îi poruncii să deschidă gura, și în sfârșit o ascultă. Atunci își băga ca de obiceiu capul în gura lui. Însă spre marea lor groază cei ce priveau văzură că leul nu-și ținu gura deschisă ca altădată ci o închise peste capul stăpâni sale. Si înainte de ași scoate femeia capul, a murit! Ea s-a jucat prea des cu leul.

Iubiți frați, sf. Scriptură ne vorbește des de diavolul ca de un leu care aleargă în toate părțile să caute pe acei pe cari îi poate înghiți.

Desigur că tu nu vrei să fi înghițit de el! Atunci nu trebuie să te joci cu el! Căci altfel va fi prea tarziu! Ce înseamnă să te joci cu diavolul? Înseamnă să te supui do-

Increderea în leu.



rințelor lui, când vrea să te împiede, a veni la Mântuitorul! Oare cu tine n'a încercat? Si tu nu l-ai ascultat până acum? Poate că ai auzit căte odată de dragostea lui Dumnezeu care îi-a pregătit calea spre fericire și pace prin Domnul nostru Isus Hristos. Însă tu ai ascultat totdeauna de glasul satanii care îi șoptea mai este încă timp destul. Frate drage lasă-te de rele! căci odată poate fi pentru totdeauna prea tarziu!

De aceea dă ascultare lui Dumnezeu care zice: »Că Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât a dat pe Fiul său Unul-Născut, pentru că oricine crede într'insul să nu piară, ci să aibă viață veșnică. (Ioan 3, 16). Gândește-te însă că această mustare poate fi ultima pe care o primești și sf. Scriptură ne și spune: »Un om care se împotrivează tuturor muștrilor va fi zdrobit deodată și fără leac« (Proverbe 29, 1).

Lucrarea harului.

Dacă tu ai avea o casă veche și ar veni la tine unul dintre prietenii tăi să zică: »Prietene, voiesc să-ți clădesc o casă nouă: când pot să încep?« »O« vei zice tu, »va fi bine chiar dacă tu vei începe numai în săptămâna viitoare.«

Spre sfârșitul săptămânii dărămase jumătate din casă. »O«, zici tu cătră el, »cum, astă înseamnă că mi-ai clădit o casă nouă? Tu îmi faci pagubă, și dacă aș fi știut una ca asta, eu nu mă învoiam la propunerea ta.« El răspunde: »Da cum poți vorbi aşa fără nici o judecată; eu doar nu pot să-ți clădesc pe acest loc o casă nouă fără ca să dărâm pe cea veche!« Așa se în-

Invitare.

Ostașul Domnului Mădăraș Ioan din comuna Recea jud. Satu-Mare, invită pe toți ostașii din jur la adunarea ce va avea loc în 21 Septembrie în Recea.

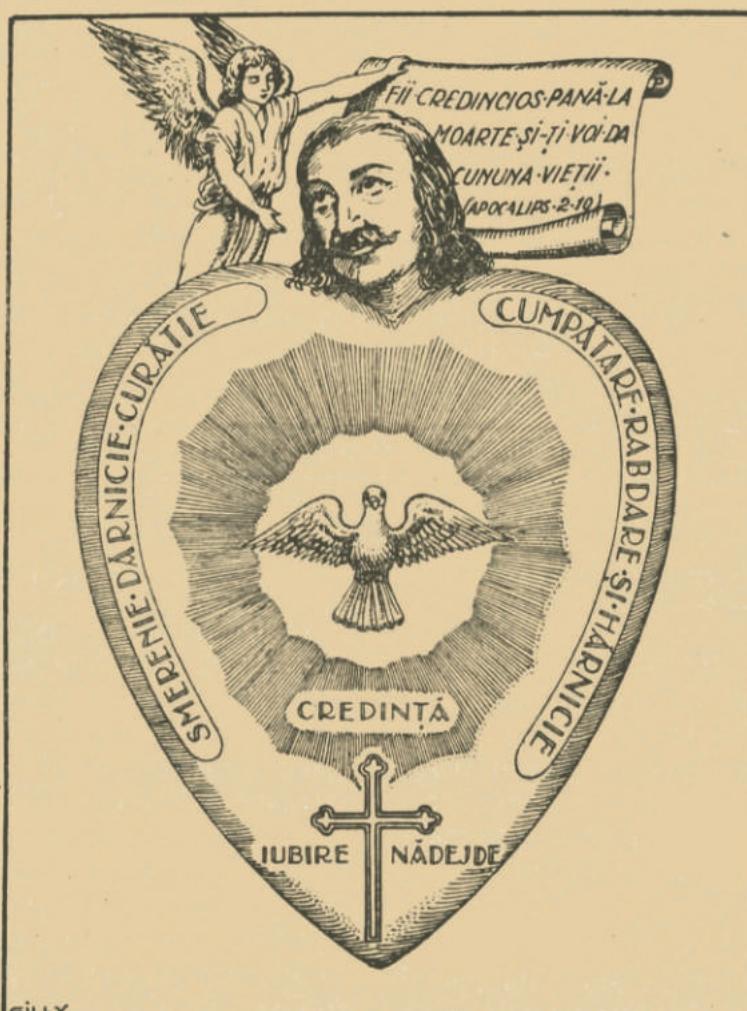
Curățenia inimii se păstrează numai cu trudă.

Fiți curați în inima voastră, în viața voastră, cu buzele voastre. Să nu îngăduiți să între în cugetul vostru nici un gând necurat și cu mult mai puțin să se auză vorbe murdare, »Să nu se audă între voi nici cuvinte porcoase, nici cuvinte nechibzuite, nici glume proaste« (Efeseni 5, 6).

Ferîți-vă cu toată seriozitatea de orice privire care ascunde desfrâul, de orice cuvânt cu două înțelesuri, de orice faptă necurată. Tot ce stă în legătură cu desfrâul trebuie lepatat. Numai spre inimile curate privește Dumnezeu. Noi toți suntem înclinați spre patimi; trupul nostru ușor este ademenit de plăceri și fără a băga de seamă, sufletul cade în cursă. Privighiați și vă rugați; privighiați mai ales în aceste zile rele. Rugați-vă: »nu ne duce pe noi în ișpită«, și dacă rugăciunea ieșe din adâncul inimii, Dumnezeu vă va feri de tovărășii rele. Închideți ochii voștri, ca să nu vedeți, ceeace vă smintește, astupați-vă urechile ca să nu ascultați vorbiri murdare.

Rugați pe Dumnezeu, ca să vă ajute să aveți o inimă curată și sfântă. Păziți-vă buzele voastre, ca să nu smintiți pe alții prin vorbirea voastră păcătoasă. Primejdia în care vă găsiți voi când faceți păcate mari, nu mă însășimântă aşa de mult ca atunci când faceți ceva, care vă apropie cu foarte puțin de calea păcatului.

Când vietuaia în Roma încă păgâni amestecați cu creștini, un Tânăr creștin a fost rugat de un prieten păgân, să meargă cu el la un loc de petrecere al păgânilor. Creștinul nu putea suferii grozăvile romanilor păgâni, dar fiind constrâns de prieten se simți dator să meargă numai odată. Punându-și în gând de a sta cu ochii închiși și urechile astupate. Un timp oarecare el se ținu de această hotărâre, însă deodată se auzi niște aplauze sgomotoase la adresa unui jucător. Curios deschise ochii și își luă degetele de la urechi. În



curând îl cuprinse dragostea de a privi aceste jocuri. El veni regulat să privească și deveni un apărător al acestora. Curând după aceea căzu din nou în paganism.

Ferește-te și de umbra răului. Însă, »zici tu«, »nu trebuie să fiu chiar prea strict«. În timpul nostru nu e primejdie, ca să fi prea strict. Prea evlavios și asemenea Mântuitorului tot nu poți să fi. În acea zi mare tot nu va zice Domnul nostru Isus Hristos cătră unii: »Voi n'ați fost destul de lumești, viața voastră a fost prea aspiră și nu v'ăji potrivit cu lumea«. Acela care a zis: »Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru cel din ceriuri desăvârșit este« (Mateiu 5, 48) v'a pus în față ținta pe care nici odată n'o puteți depăși. »Însă«, zici tu, »numai puțin doresc să gust eu din plăcerea păcatului«. Dacă tu

poți spune aceasta, atunci tu în genere nu ești un fiu al lui Dumnezeu. »Cine e născut din Dumnezeu acela nu greșește«. Aceasta firește nu înseamnă că un astfel de om nu poate cădea în păcat din slăbiciune, ci înseamnă, că lui nu-i produce nici o placere, păcătuirea; el este o creatură nouă și bucuria lui cea mai mare este ca pe cât posibil să trăiască mai aproape de Dumnezeu.

»Cât de mult pot eu să mă tem de lume?« Aceasta e întrebarea pe care oamenii adesea și-o pun chiar dacă n'o rezolvă.

Să vă povestesc o istorioară. O femeie avea nevoie de o trăsură și veniră cățiva birjari cari o potfătu să ocupe loc în trăsură. Ea î-l întrebă pe primul: »Cât de aproape poate fi locul periculos pe lângă

care trecem fără ca să ni-se întâmpile vre-o nenorocire?« »Femeie«, răspunse el, la o depărtare de un metru de locul primejdios eu sunt sigur că vă pot duce cu trăsura«. »Atunci«, zise ea, »puteți pleca eu nu vă pot angaja. Al doilea a auzit converbirea și când femeia i-a pus aceiaș întrebare, zise el: »Ce primejdie! Eu sunt sigur, cu totul sigur, chiar de-ași fi la o depărtare de pericol numai cât e grosimea unui fir de păr«. »Atunci numi puteți fi de folos«. Când veni al treilea la rând îl întrebă femeia: »Puteți mâna bine caii?« »Da« răspunse el, »eu sunt întotdeauna pre-văzător și nu mi s'a întâmplat nici o nenorocire«. »Însă cât de aproape puteți trece cu trăsura pe lângă un loc primejdios!«. »Aceasta n'am încercat-o nici odată, dar pe cât mi-a fost cu puțință am ocolit primejdia. Femeia zise: »D-voastră sunteți un birjar cum îmi trebuie mie; vă toc-mesc îndată«.

Un astfel de vizită trebuie să aveți ca să vă căluzească inima și să vă cărmuiască caracterul. Nu vă răsgândiți, cât de mult vă puteți apropia de păcat, ci cât de departe poți afla față de el. Dacă nu urmezi acest sfat, dacă Duhul Sfânt nu lucrează în voi, ca viața voastră să rămână curată, atunci prietenii voștri creștini vor zice cu durere: »Cine s'ar fi gândit la asta? Aceștia sunt tinerii în cari ne-am pus atâtea nădejdi?« Da, da, aceștia sunt oamenii cari tot mereu au zis, nu trebuie să fim prea stricți. Dacă vrei să te păzești de ce este mai rău, atunci ferește-te de cei răi.

Noi nu pierdem nimic dacă renunțăm la plăcerile păcatului. Cările Domnului sunt pline de dragoste și sunt căi ale păcii. Ce adăpost și ce veselă e viața unui creștin adevărat și ce liniște îi stăpânește sufletul! Doamne trimite-ne harul Tău, să rămânem în căile păcii Tale chiar de ne-ar zice lumea că suntem fățurnici și fricoși față de păcate.

In fața Crucii...

Era'n amurg de seară, când sqarele-a apus
Și peste suflete, plutia, cald, Duhul lui Isus:
»Veniti, veniti la Mine, voi toți cei osteniți
Și voi ce sunteți bolnavi, trudiți și amărăti;

Cei apăsați de soartă, lipsiți de ajutor,
In Mine afla-veți reazim etern, mântuitor;
Eu pentru toți o moarte pe cruce am răbdat,
Ca voi s'aveți viață prin sângele-Mi vărsat«.

Și-atunci, simțiam cum inimi trudite se'ncălzeau
Și ca desprinse, vesel, spre ceruri se'nălțau...
Se nimicia pământul, iar sufletul desprins
Sorbea din roua sfântă de sete sfântă aprins.

Cuprinse de dorință și de iubire dulce
Doreau să fie-aproape de Golgota, de cruce.
Să plângă mult cu lacrimi sub brațele întinse,
Să se'ncălzească-acolo și să rămână-aprinse.

O, sfântă cruce semn sfânt și neînvins,
Ivor de mângăiere, să fiu de Tine'nvinis...
Pătrunde-ne să știm, cât Tatăl ne-a iubit,
Când Fiul Său pe tine în chinuri a murit.

I. Marini, inv. ostaș, Săsciori—Alba.

Din serbările Oastei Domnului.

Ostașii din Zagravî, Fetești—Sticlaria, jud. Iași, au vizitat pe frații din Hărălău. Programul s'a desfășurat sub conducerea preoților C. Constantinescu, D. Acșinte și Bogdan.

Ostașii din Girov, jud. Neamț, au căutat pe frații din Potoci—Bicaz lăutari și la nunta fără lăutari a fraților ostași Ilie Roibu și Ana Căciulescu cu care ocazie s'au înrolat cățiva noi ostași.

Ostașii din Botoșani, au căutat pe frații lor din comuna Dragalina.

O mare serbare ostașească a avut loc și în com. Gângătagă sub conducerea preoților Romulus Ciocan, Octavian Medrea, Simeon Albu, Ioan Roman, din comunele mărginașe și Mihail Popovici din localitate.

Frumoase clipe de înălțare sufletească au avut ostașii din Cărbunești jud. Prahova, vizitați fiind de ostașii din Telega, Cornu, Bănești, Surani, Văleni, Slon și Șoimari.

Serbarea a fost patronată de pă. protopop Ștefanescu cu concursul preoților din imprejurimea Cărbuneștilor. Au onorat cu prezența lor dl maior Fulgeanu și alii iubitori de Domnul Isus Hristos.

»Oastea Domnului« le aduce călduroase mulțumiri.

In Oaste au mai intrat:

Nicolae Cor, comuna Crișan, județul Hunedoara.

Lupu Ion și Bunea Nicolae elevii din com. Almășelul mic, jud. Alba-Iulia.

Maria Buze, com. Valea Drăganului, jud. Cluj.

Anica D. Ilie Bejan, comuna Bălușeni, jud. Botoșani.

Dumitru și Ilie Bejan, com. Bolușeu Drăini, jud. Botoșani.

Pintelei Codrianu, com. Pelinia jud. Bălți.

Elena Pascu, din Sighișoara.

Nicolae N. Doichin, com. Bengești, jud. Gorj.

Fănică Viță, comuna Dârvari, județul Mehedinți.

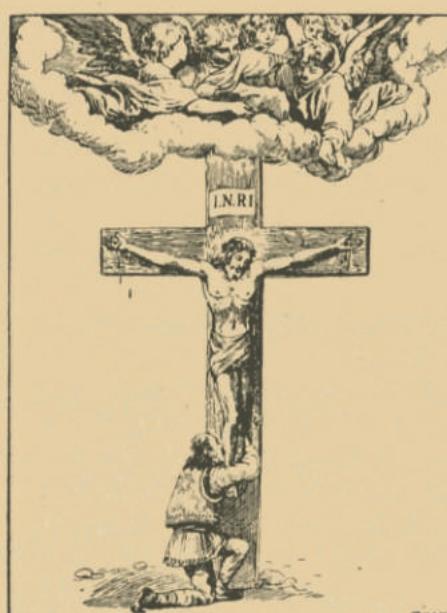
Alexandru Nițulescu și soția Elena, com. Vișina Nouă, jud. Romanați.

Creștine aflat-ai și tu Crucea lui Isus?

Nu este greu răspunsul la această întrebare după cum de grea a fost sarcina pe care și-o luase în vremurile de demult împărăteasa Elena, mama împăratului Constantin cel Mare, de a afla lemnul Crucii. Inima sa descătușată de păcate, dorea să afle Crucea pe care fusese răstignit Mântuitorul. În acest scop a făcut o călătorie la sfânta cetate a Ierusalimului, unde după multă trudă și căutare, a aflat-o îngropată sfânta Cruce în pământ, pe care apoi patriarhul Ierusalimului a înălțat-o în mijlocul bisericii ca să o poată vedea mulțimea poporului și să i se închine.

O, ce bucurie mare a avut împărăteasa când a aflat Crucea lui Isus și a desgropat-o. O, ce bucurie mare au avut toți creștinii de pe acele vremi când s-au închinat Crucii Domnului.

Bagă bine de seamă iubite ceteitor, umbli tu după aflarea cinstitei Crucii, sau cauți altceva? Datu-ți ai seama vre-o dată dacă o poți afla sau nu din cauza noroiului păcatelor cari îți acoper ochii sufletului ca o pânză neagră? Grăbește-te și ia acum o hotărâre căci nu e târziu! Ziua înălțării sfintei Crucii să-ți fie început de viață nouă și o curățire de noroiul destrăbărilor în cari te găsești. Privește sfânta Cruce ca odinioară Israileanii șarpele înălțat (Numerii cap. 21) și vei scăpa de peire sufletească. Prețum Evreii pe timpul lui Moise, privind la acel șarpe, se tămaudau de mușcăturile șerpilor din acel loc, aşa și ceice vor privii cu credință la Crucea lui Isus, nu vor pieri sub povara păcatelor. Nu este pe acest pământ vorbă mai grea decât »păcatul« și nu este o învățatură mai minunată decât aceasta că Isus s'a răstignit pentru păcatele mele și ale tale. Nu este în această lume o osândă mai mare decât aceasta: »plata păcatului, este moartea« (Romani VI, 23) și nu este o veste mai de bucurie ca aceea că, Crucea



este rugul altarului de pe Golgota, pe care Mântuitorul a ars păcatele mele și ale tale.

O, ce bun este Mântuitorul, și tu cât de rău ești. O, dragă cetitorule să ști tu ce dar și se îmbie azi în ziua Înălțării Sfintei Crucii, și tu nu vrei să-l primești. Privește Crucea pe vârful Golgotei cum stă pătată încă de sângele scurs. Privește-o cum stă acum văduvită de mirele care era întins pe brațele ei și care s'a dus la Tatăl nostru cel din cer ca să se roage pentru tine și pentru mine. Nu vezi cătă dragoște și voroșește dela picioarele Crucii?

Încearcă și rămâi sub aripa sfintei Crucii, și vei vedea cum fug dela tine șerpii ispitelor, patimilor și ai păcatelor. Ei nu vor mai avea nici o putere asupra ta. Bătrânilor, tinerelor, bărbătilor, femeilor, copiilor, priviți și primiți darul Crucii de pe Golgota ca să scăpați de moarte și peire sufletească. Toți cei mușcați de șerpii păcatelor, ispitelor și ai patimilor, primiți darul cel dă Crucia ca să scăpați de moarte și peire sufletească. Toți ve-ți primi iertare și îndrumare pe căi bune, căci: »Crucea e păzitoarea a toată lumii, Crucea, podoaba bisericei, Crucea, stăpânirea împăraților, Crucea, întărire credincioșilor, Crucea, îngerilor mărire, și dracilor rană!«.

Din fronturile Oastei Domnului.

Din Dumbrăveni—Vaslui.

Cucernice Părinte Trifa! Cu rugămintele vină spune că cei trei cărturari din comuna noastră, anume: unul elev de seminar, altul profesor în Iași iar celalalt student, în loc să ne lumineze și pe noi cu învățătura lor ei ne fac o mulțime de necazuri, batjocorindu-ne steagul și sfânta icoană a Mântuitorului și înjurându-ne de cele sfinte. Niciodată chiar pe părintele Petru Bălăneșcu nu l-au cruceat. Făcând mai multe demersuri la Sf. Episcopie de Huși acum aşteptăm o anchetă.

Vă rog puneti la foaie aceste hui împotriva Oastei Domnului, asupra preotului și în general în contra lui Dumnezeu.

Nicolae Capracea, ostaș.

Din Vama—Câmpu-Lung.

Un pios pelerinaj la mănăstirea Slătina a fost pus la cale de părintele Boca din Partești de jos. Au luat parte toți ostașii aparținători județelor Câmpu-Lung și Suceava.

Pelerinii au fost întâmpinați la sosire de părintele stareț al mănăstirii și de preotii

acestui sfânt lăcaș. S-au ținut cuvântări frumoase. S-au oficiat tainele sfântului Maslu iar pelerinii s-au mărturisit și cuminat.

Curății de păcate și odihniță în liniștea și sfîntenia mănăstirii lui Alexandru Lăpușneanu, pelerinii s-au întors acasă preamarind pe Domnul.

Nistor I. Șestac Gemenosii, ostaș.

Săliștea-de-sus—Maramureș.

Preacucernice Părinte! Domnul Dumnezeu, Cel ce a împodobit cerul cu frumoase stele, a împodobit și comuna noastră cu o frumoasă adunare a Oastei Domnului în care se petrece în cele mai înălțătoare rugăciuni și cântări duhovnicești. Asculțând în mai multe rânduri cântările ostașilor, ne-am hotărât și noi întru inimile noastre, ca din pruncia noastră să urmăm pe calea măntuirii sufletului.

Vă rugăm să ne inscrieți și pe noi în rândurile ostașilor Domnului:

Eleva Illeana Chiș (13 ani), Gavrilă Iuga (10 ani), Maricuța Bondar, toți din Săliștea-de-sus—Maramureș.

Îată o pildă care poate slui de indemn pentru toți părinții cari vreau să facă din copiii lor oameni cinstiți și vrednici. Îngrijiti-vă și de hrana duhovnicească a copiilor.

Istorioare mici cu înțeles mare

Cum și-a fost întoarcerea?

Un indian din America de nord, care de curând s'a întors la calea lui Hristos, a fost întrebat de un misionar creștin despre felul cum a decurs întoarcerea sa la calea măntuirii. Indianul n'a fost în stare ca să-i dea imediat răspuns satisfăcător. Însă după ce au parcurs o cale bunăsoară amândoi prin pădure, indianul se oprește, strâng un brâjisor de lemne uscate, le aşeză în formă de cerc și în mijlocul lui un viermușor, iar lemnelor le dă foc.

Indată ce a simțit viermușorul căldura, căutând o ușă de scăpare, începu să se târzi când spre o parte, când spre alta; peste tot era însă foc. După ce s'a sbătut zadarnic în toate părțile, s'a întors înapoi în mijlocul cercului și desnădăjduit să întins să moară. În acest moment Indianul a luat viermușorul în palmă, și viermușorul a fost scăpat dela pierzare.

»Aceasta — zise el — a fost calea pe care m'a purtat pe mine Dumnezeu; eu simțeam mereu focul mânăiei Dumnezeiești și am încercat a mă refugia; însă în tot locul ve-

deam acest foc înaintea mea, nicăieri nu găseam ajutor și măntuire. În sfârșit desnădăjduit cu totul, îmi aşteptam ora pierzării în gheena: »atunci veni Isus și m'a măntuit dela focul iadului.«

Liturgia Sfântă.

Un mare poet participă în fiecare zi la Sfânta Liturghie până la adânci bătrânețe. Într-o zi fiind un mare viscol, ai săi nu voră să-l lasă. Din cauza aceasta ziua întreagă fu cuprins de o mare tristețe. Un prieten, care veni să-l vadă, îl întrebă de cauza indispoziției lui și auzind despre ce este vorba, râse de el. Poetul însă ii zise: »Inchipușești că ai fi câștigat cu un bilet de loterie un milion de lei. Dar abia astăzi ai auzit aceasta, în ultima zi de plată. Nu te-ai duce să primești banii chiar și prin cel mai mare viscol?« »De sigur că m'aș duce«, răspunse prietenul.

Poetul zise atunci: »Vei recunoaște că o liturghie face mai mult de cât ori care câștig de loterie, toți banii din lume nu-i poți pune în cumpăna cu o liturghie.«

O serbare a Oastei Domnului, în biserică Mirăuților din Suceava.

Credincioșii înrolați în tovărășia »Oastea Domnului« de pe lângă biserică Mirăuților au dat prilej nou pentru o frumoasă serbare bisericăescă în ziua Adormirei Maicii Domnului, sfîrșindu-se o prea frumoasă icoană a Maicei Domnului, făcută din inițiativa și cu cheltuiala ostașilor.

Serbarea din ziua de 15 August a fost o nouă dovedă că acest curenț sănătos în sănul bisericii noastre, adică Oastea Domnului, poate deveni o putere și un mare sprijin în mâna preotului în lupta ce o are de dus împotriva atâtător dușmani. De atâtea ori ostașii, cu ocazia sfintei de steaguri, au aranjat acele soboare misiuni, care au contribuit în largă măsură la o regenerare simțitoare a vieții noastre creștinești.

Cu toate că vremea era nefavorabilă, ostașii din județul Suceava și din județele învecinate, n'au crujat osteneala de a veni la această serbare. Ostașii din Bosanci au venit într'un grup mai mare cu steagul lor în frunte.

Serbarea a început de Joi seara, când s'a făcut, la orele 8, slujba privighierii și mulți dintre credincioșii și-au mărturisit păcatele; în ziua serbării s'a oficiat de către un sobor de preoți, în frunte cu părintele inspirator Dr. Tarangul slujba liturgiei.

La slujbă a cântat frumos și duios corul ostașilor dela biserică Mirăuților condus de ostașul Petru Hladi din comuna Lisaura. Toată lauda și admirarea pentru coriștii cari au depus multă muncă ca să învețe cântările liturgice de Muzicescu.

După cetearea sf. Evanghelie preotul biserică părintele Teodor Coclici a predicat despre însemnatatea zilei și datoria creștinilor de a cinsti după

vrednicie pe preacurata Fecioară, care »întru adormirea ei nu ne lasă pe noi.«

După liturgie s'a sfintit apa și icoana. În momentul sfîntirii credincioșii au îngenunchiat, rugându-se Preacuratei pentru ajutor.

Părinte inspirator Dr. Tarangul, într-o bine simțită vorbire, scoate în relief faptele ostașilor din gruparea biserică Mirăuților din ultimii ani și laudă dragostea lor față de biserică noastră strămoșească, împodobindu-o și azi cu o prea frumoasă icoană. Aduce mulțumiri pictorului (părintele I. Popovici din Burdujeni) că și sculptorul Leon Petru (Petruc) cari și-au dat mare silință în efectuarea icoanei și a ramei, dând bisericii un lucru de mare preț. Mulțumește și dă binecuvântarea coriștilor, cari au ridicat slujba religioasă prin frumoasele lor canticări.

După masă s'a făcut vecernia și s'a citit în fața icoanei acaftistul »Adormirii« după care au predicat preotul Coclici și părinte inspirator Tarangul, lămurind cu citate din sf. evanghelie ce se înțelege prin »frații și surorile« lui Isus despre care se amintește la Matei și Marcu. Ca încheiere părinte inspirator aduce aminte ostașilor de datoriile ce le au față de biserică și de toți credincioșii bisericăi. Ostașul să fie sprijinul preotului în lupta sectarilor și să arate prin viața lui și vorbele lui că trăește după învățătura lui Hristos. Ostașii au cântat apoi »Tatăl Nostru« Sfinte D-zeule, Câți în Hristos văți botezat și Colo la Domnul sus, după care s'au dus pe la casele lor, bucurându că au putut petrece o zi închinată întru cinstirea Preacuratei și pururea fecioarei Maria.

Un privitor.

Când ești silit să nu lucrezi.

Pecetluieste mâna tuturor oamenilor, pentru ca toți să se recunoască de făpturi ale Lui (Iov cap. 37 vers 7).

Când Domnul oprește mâna unui om de a mai lucra, atunci omul nu-și mai poate săvârși lucrul său. Dumnezeu o face aceasta cu un scop anume: pentruca oamenii să se recunoască de făpturi ale Lui.

Dacă nu-și mai pot îndeplini lucrul lor, trebuie cu atât mai mult să gândească la lucrarea lui Dumnezeu.

Cei mai mulți oameni ajung din timp în timp în situația ca să nu-și mai poată vedea de treburile lor obișnuite. Mai curând sau mai târziu vin zile de suferință și slăbiciune, mersul lucrurilor se întrerupe și omul cel harnic trebuie să zacă liniștit în pat. În spital îl ține Dumnezeu adesea luni de zile și omul aşa de mult preocupat de griile zilnice are timp să se cugete la Dumnezeu. În timpul lucrului său el n'a avut timp să se gândească la El; poate el a și înlăturat asemenea idei. Boala îi dă timp și-l invită ca să-și înalte gândul deasupra griilor zilnice. E ca și când ți-ar zice atotputernicul nostru Tată: »Stai liniștit; petrece noaptea în vechere; gândește la trecutul tău și vezi

unde ai ajuns. Ascultați tacul ceasornicului și gândește la scurgerea anilor până ce ști, să-ți numeri zilele tale și să-ți întorci inima spre înțelepciune. Lucrul tău propriu trebuie să-l lași, pentru a te cugeta la lucrarea Dumnezelui și Mântuitorului tău, până ce dobândești binecuvântarea, care îți vine în astfel de momente«.

Acesta este scopul boalei și al odihnei silite astfel e mâna noastră pecetluită ca să nu poată munci, ca astfel inima să fie deschisă pentru Dumnezeu și pentru cer și veșnicie.

Poate că Dumnezeu îți pecetluieste și mâna ta ca tu să ai timp, să te cunoști cine ești; ca să vezi, ce păcătos ești; ca să te poți judeca și să nu te mai lauzi; ca să recunoști căt de marginită este activitatea (lucrarea) omului, cum toate străduințele omenești n'au nici o valoare fără ajutorul lui Dumnezeu. E o mare binecuvântare când îți cunoști puterea ta de muncă și ești smerit, însă e mai mare binecuvântarea când recunoști lucrarea Domnului și te lași în voia Lui.

Rugăciunea în familie.

O familie care nu se roagă e ca și casa fără acoperiș. Rugăciunea făcută în fiecare zi dimineață și seara împreună cu citirea sf. Scriptură și a altor cărți duhovnicești e ca un lanț de aur ce leagă părinții cu copiii într-o biserică familiară.

Dureros este că mulți părinți nu știu de asta și uneori se întâmplă că chiar copiii să amintească părinților de rugăciune.

Un copil a arătat mamei sale tabloul cu Moise care se ruge și a întrebă: Mamă oare toți oamenii înaintea morții lor se roagă așa?

Mama atunci îi răspunse: nu numai înaintea morții trebuie să se roage, ci în orice timp. Cine se va ruge numai înaintea morții, nu se va mândri.

Dar de ce mamă în casa noastră nu se fac rugăciuni? Mama fu pusă în încurcătură și răspunse: că se va face rugăciuni și la ei.

Cuvintele copilului se așezără pe inima mamii ca o piatră. Ea se simțea vinovată.

În ziua următoare înainte de a lua dejunul mama a vrut să se roage, dar se temea de bărbatul ei. Copilul

întrebă: De ce mamă noi nu ne rugăm nici acum? doar tu ai spus că nu ne vom mândri dacă nu ne vom ruga ca Moise din tablou? Mama începu să plângă, iar soțului ei, om ușuratic până acum, îi curgeau lacrimile pe obraz. Din această clipă se făcu o schimbare în familie și o altă viață se începu în casa această.

În o altă familie fiica s-a reînstorit după șase ani din nou la părinții ei. Ea trăise într-o familie de creștini, unde se citea cu sfîntenie sf. Scriptură și se înălțau rugăciuni către Tată cel cercesc. Dar sosită în casa părinților ei, ea se simțea streină când toți ai ei s'au așezat la masă fără să zică rugăciunea și înainte de culcare la fel. Ea n'a îndrăsnit să zică nimic dar se întristă.

Tatăl observând măhnirea fiicei o întrebă ce are?

Ea îi spuse: vai tată, mie mi frică să trăiesc într-o casă, unde nu se face rugăciunea! Aceste cuvinte au atins inima tatălui.

Din acea seară el a început să se roage împreună cu familia și să citească cuvântul lui Dumnezeu.

(Trad. de preot Luputenco).

Oastea noastră crește.

Prea Cucerincă Părinte! Cercetând adeseori sf. bis. în toate Duminicile și sf. sărbători am aflat din sf. Scriptură ce trebuie să păzească creștinul ca să dobândească viață de veci, aflând acest dar dat de Isus, m'am hotărât ca de azi înainte să înbrățeze și eu arma aceia cu care luptă ostașii lui Isus contra vrașmașului diavol. De acea vă rog prea cucerincă părinte sufletește a mă înscrive și pe mine în rândurile fraților ostașii ai Domnului nostru Isus Hristos.

Puiuț Ion com. Boz,
jud. Hunedoara p. u. Branișca.

Rugăciunea unei ostașe bolnave.

*Doamne Impărate sfinte,
Adu-ți și de mine-aminte:
Oastea Domnului Hristos
Fie-mi mie de folos,*

*Căci de-atâta timp în pat
Poate m'am înstrăinat
De a Tale dulci cuvinte,
Doamne, Impărate Sfinte.*

Paraschiva Voju,
ostașă, Lanerăm.

Cercetarea fraților din Șugag

(Valea Sebeșului)

— Bucurii rare.

În dimineața zilei de 29 August, frații din »Oastea Domnului« aparținători comunelor: Sebeșul-săsesc, Săsciori și Șugag (jud. Alba) au ieșit într-o întâmpinare fratelui I. Gr. Oprișan, în gara Sebeș, care venea să se bucură împreună cu ei în Domnul, întărindu-se într-o sărbătoare.

Frații au mers cu toții, cu o mașină de curse, în satul Șugag, sub munte, cale de 27 de kilometri. Aici au mers cu toții, la biserică, având în frunte steagul Oastei de la Săsciori.

Părintele Perian a făcut o slujbă, cum am dori să se facă în toate bisericile noastre; vibra în sufletul său coarda omului de rugăciune, care finală ființa ascultătorilor la cercuri. În special rugăciunea, de la proscocimie, pentru ostașii cari s-au ostenit a veni în numele Domnului în această biserică a fost unică.

Niciodată slujitor bisericesc n'a dat mai caldă binecuvântare Oastei Domnului ca acest preot, a cărui biserică strâng la sfîntele slujbe peste 800 de credincioși.

Fratele Oprișan a ținut o predică în care a cuprins două gânduri de ridicare sufletească: un gând privitor la Oastea al cărui membru este, arătând ce a putut face, în numele Mântuitorului și Bisericei Sale, această tovărașie creștină de reinșufleșire a vieții noastre religioase.

Cel de-al doilea gând a fost în legătură cu Evanghelia zilei (Tăierea

capului Sfântului Ioan). Cuvântătorul a mânecat de la *predica pocăinței*, răscolind sufletele și aducând lacrimile recunoașterii în ochii poporului. S'a pus, în deosebi, tot apăsul asupra *suferinței*, care a costat viața de credință și de deschizător de cale, a Sfântului despre care a spus Isus că nu s'a născut din femeie un altul mai mare. Apoi s'a apăsat asupra *smereniei* marelui pustnic, care pe drept cuvânt a fost numit luceafărul lui Isus. Cu cât se iveau mai puternic Soarele, luceafărul s'a ascuns, deschizând calea Impăratiei lui Dumnezeu.

Încheerea a fost cu privire la vorbele Mântuitorului »totuși în Impăratia lui Dumnezeu cel mai mic, este mai mare de cât el« (Ioan). Vestitorul evangheliei a arătat deci cum fiecare dintre noi, predându-ne cheile vieții în mâna Răscumpăratului nostru, putem fi oameni ai Impăratiei.

Părintele Perian a tălmăcit bucuria de a fi laolaltă zidindu-ne sufletește în Biserica Domnului, lămurind poporului că Oastea Domnului cuprinde pe cei cari s'au pocăit la o viață curată și sfântă în Biserica străbunilor.

Frații au luat masa, într-o însufleșire de neuitat, la fratele ostaș Bogdan, având în fruntea lor pe părintele. S'a făcut legământ că Oastea ce se înființează cu acest prilej în sat, condusă de păstorul Bisericii, va activa spre slava lui Dumnezeu.

Din fronturile Oastei Domnului.

Din Tunguji—Vaslui.

De când purtăm cruciile sfintite în sfânta biserică de Duhul sfânt, la glasul rugăciunilor părintelui Parache Ec. M. Leca, satana văzând că nu glumim cu lăsarea păcatelor, a prință să se svârcoli și mai grozav prin glasul oamenilor cari îi fac voia, de ne strigă că suntem adventiști și că le strică legea strămoșască. Noi însă nu ne supărăm ci ne rugăm lui Dumnezeu să le lumineze mintea și să-i aducă pe calea măntuirii sufletului.

I. Șt. Miron, ostaș.

Din Dăbuleni—Romană.

Preacucernice Părinte Trifa! După doi ani și jumătate în slujba lui Hristos, ca prim rezultat al ostenelilor mele s'au alăturat mie 9 tineri inimoși, cu cari am început lupta dârzhă împotriva diabolului și a sectanilor. Glasul trâmbiței noastre prețutindeni a răsunat, chemând pe oameni la o viață nouă. Dar am văzut luminos că munca noastră va avea mai mult răsunet numai înrolați în »Oastea Domnului«.

Înrolându-ne deci cu toții sub steagul »Oastei«, faptă noastră a stârnit interes pentru mișcarea noastră din partea autorităților și intelectualilor comunei.

Dea Domnul ca acest interes să evolueze la devotament și jertfă pentru Oaste. Puțini sunt, dar oțelii în lupta cu cel viclean.

Prin înscrierea în »Oaste« am intrat în fâșa noastră natural găsindu-ne conducătorul harnic și priceput în persoana Sf. Voastre.

Deaceea în rugăciunile noastre nu incetăm a vă pomeni, pentru sănătate, înde lungă viețuire și pricepută conducere.

Cu frătească și respectuoasă salutare, Pr. A. Smărăndescu, Dăbuleni—Romană.

Din Arad.

In ziua de 10 August, subsemnatul însoțit de cățiva ostași din Oastea Domnului—Arad am căutat pe frații din suburbii Arad—Goi, luând parte la sfânta Vecernie. A urmat apoi un program bogat desfășurat sub înțeleapta conducere a înflăcăratului părinte Nicolae Ionescu.

Rugăm pe atotputernicul Dumnezeu să reverse darul Său cereșc asupra acestui bun păstor precum și asupra turmei sale.

Ioan Andrei, ostaș.

A făcut o călătorie de închinare.

Ostașul Nicolae Lucaci din Vasova Banatului a făcut o călătorie de închinare de câteva sute de kilometri cu trenul și pe jos. In tovărașia soției sale a vizitat 7 mănăstiri din țară primindu-și sufletul în liniștea și sfîntenia acestor sfinte lăcașuri. Amândoi soții s'au întors acasă cu credință întărită și cu sufletul hrănit.

In Oaste au mai intrat.

Roman Miron, comuna Mizieș, jud. Bihor.

Nicolae Danciu, Nicu David, comuna Rupea, jud. Târnava-mare.

Teodor Ionaș, Lidia Ionaș, Dominic Onescu, Lazar Maer, Maria Evu, comuna Vâlcelele reale, jud. Hunedoara.

Victor Nartare, Arghira Nartare și Maria Nartare, comuna Șura-Niscov, județul Buzău.

Nistor Niculae, Lidia Nistor, și fiicele Lidia Nistor și Illeana Nistor, com. Tâmpa, jud. Hunedoara.

Anica Gh. Breabău și Ioan C. Gh. Fănariu, com. Rafailă jud. Vaslui.